

Naší řeči: závislý na), při příležitosti sporu, zodpovědění žaloby, cestou rozšíření žaloby, protižaloba, protistrana a j.

Těmito svými námitkami a výtkami nechci však hodnotu spisu nijak snižovati. Celkový úsudek o něm musí vyznít velmi příznivě. Sluší uznati, že autor zvolil si předmět velmi nesnadný, vyžadující mnoho studia, rozvahy a kritičnosti. Bylo třeba propracovati se namnoze spleti odporujících si názorů a připravit si pracně půdu pro vlastní názor. Při tom autor zachovává si samostatnost úsudku a snaží se vždy najíti pro své mínění důvody, které, i když snad se jimi nedáme přesvědčiti, snesou velmi dobře kritiku. Vitám upřímně nového vědeckého pracovníka na poli procesního práva a doporučuji jeho pilný spis co nejvřeleji. Hora.

Slovník veř. práva československého dospěl v sešitech XIX. a XX. k heslu *N a d a c e*. Z obsahu těchto sešitů upozorniti dlužno na heslo *M e n š i n y* (Weyr), v němž se probírá menšina jako s u b j e k t právní úpravy a konkrétní úprava ochrany menšin podle ústavních předpisů československých, dále obsažné heslo: *M e z i k o n f e s s n í* poměry (J. Sommer), *M i m o ř á d n á o p a t ř e n í* (Vrat. Kalousek) a *M i n i s t e r s t v a* (Weyr), zejména jejich organizaci a příslušnost všech ministerstev. Kromě hesel *M ě n a*, *M i n c e*, *M í r y a v á h y*, *M o b i l i s a c e* s pododdělením *D e m o b i l i s a c e*, která měla u nás značný význam po politickém převratu, zajímati bude každého čtenáře heslo *M o d u s v i v e n d i* (Vrat. Bušek), *N á b o ž e n s k é f o n d y* a *N á b o ž e n s k é s p o l e č n o s t i* (Materka, Müller), s uvedením bohaté literatury, zejména českých právníků (Bušek, Hajn, Henner, Hobza, Pražák, Roztočil, Vavřínek, Weyr).

D E N Í K.

O otázce, může-li za okolností nejvyšší soud rozhodnouti o rekursu útratovém, rozpředla se v minulém ročníku časopisu *Gerichts-Ztg.* (čís. 14 a 15) zajímavá diskuse. Zem. s. civ. ve Vídni vyhověl z části žalobě a z části žalobu zamítl a žalobci přisoudil náklady z části, již zvítězil. Proti rozsudku podal žalovaný odvolání a žalobce rekurs proti útratám; odvolací soud odvolání vyhověl, žalobu úplně zamítl a žalobce odkázal s jeho rekurssem na toto rozhodnutí. Nejv. s. obnovil rozsudek první stolice a odsoudil žalovaného k náhradě nákladů odvol. a dovol. řízení; o útratovém rekursu žalobcově se nejv. s. nezmínil. Odvol. soud neučinil nijaké opatření a prostě zaslal toto rozhodnutí soudu první stolice.

Žalobce učinil u první stolice podání adresované odvolacímu soudu, v němž žádá, aby nyní bylo rozhodnuto o jeho útratovém re-

kursu. Odvol. soud předložil spisy nejv. s. se zprávou, že se nepovažuje za příslušna rozhodnouti, poněvadž nejv. s. obnovil rozsudek prvního soudu bez výhrad a neuložil odvol. soudu, aby rozhodl o rekursu. Nejv. s. vydal usnesení, jímž se žalobce odkazuje na rozhodnutí dovol. s. obnovivší první rozsudek bez jakýchkoli výhrad.

Hellmer vidí v tomto postupu odepření právní ochrany žalobci a má zato, že obnovením rozsudku první stolice obživil útratový rekurs žalobcův a že měl tudíž nejv. soud se jím zabývat i o něm rozhodnouti.

Ehrenzweig naproti tomu zastává názor, že v rozhodnutí nejv. soudu, obnovivším rozsudek první, je nutno spatřovati nejen rozhodnutí ve věci, nýbrž i o nákladech (§ 50 c. ř. s.). Útratový rekurs žalobcův byl definitivně vyřízen zamítavým rozsudkem odvol. soudu.

Petschek vytýká, že procesní právo nezná »obnovení rozsudku« nejvyšším soudem, nýbrž že je v tom spatřovati nové rozhodnutí obsahově shodné s rozsudkem prvního soudu. Útratový rekurs žalobcův stal se rozhodnutím odvol. soudu bezpředmětným, poněvadž rozsudek prvního soudu změnou jeho, vyslovenou odvol. soudem, pozbyl v rámci řízení své funkce jakožto rozhodnutí. Proto nemohl nejv. s. o tomto rekursu rozhodnouti. Ale ovšem pochybil nejv. soud, poněvadž opominul ve svém rozhodnutí rozhodnouti i o nákladech první stolice, jak bylo jeho povinností podle § 50 c. ř. s. To mělo se státi bez jakéhokoli zřetele na útratový rekurs, poněvadž o seznámených útratách nebylo dosud rozhodnuto. Proto měl žalobce podle § 423 c. ř. s. žádati u nejv. soudu za doplnění rozsudku. — Toto řešení máme za nejsprávnější.

Sesílení ochrany osob, oprávněných požadovati výživu, výchovu nebo zaopatření přináší zák. ze dne 16. prosince 1930, č. 4 Sb. z. a n. z r. 1931. Ukládá se jím všem, kdo jsou právně zavázáni vyživovati, vychovávat nebo zaopatřiti jiného a nemají jmění nebo stálých příjmů, stačících k úplné úhradě potřebných nákladů, povinnost vykonávat podle možnosti a svých schopností takovou činnost, aby z jejího výtěžku mohli řádně dostáti svému závazku. O tom, kdo tak nečiní nebo pracuje u osoby blízké, platí pro stanovení a vymáhání jeho závazku, že byla smluvena mzda neb odměna podle předběžného jeho vzdělání a schopností, splatná v obvyklých obdobích, leč by zaměstnavatel prokázal, že nevěděl ani věděti nemusil o závazku zaměstnaného. Právní jednání odporující tomuto ustanovení jsou proti oprávněnému bezúčinná. Zaměstnavatel nemůže zejm. namítati, že vyplatil mzdu napřed, ani, že má vzájemnou pohledávku. Kdo umožňuje (poskytováním výživy nebo jiných prostředků) osobě výživou zavázané, aby si nehleděla výdělečné činnosti, je s ní zavázán rukou společnou osobě oprávněné za dávky příslušející jí za dobu, po kterou osobu k výživě zavázanou takto podporoval.

Jestliže se osoba zavázaná v posledních třech letech před soudním uplatňováním jejího závazku k činnosti shora naznačené zřekla